« سِدره و کُشتی »

سدره و کُشتی نشان بندگی است — بهترین سرمشق راه زندگی است
سدره پاکی و اشویی را گواست — گرد ناپاکی نگردی نارواست
سدره بر تن چون لباس جنگ توست — بر بدی غالب نیایی ننگ توست
سدره باشد آستین کوتاه از آن — دست تو کوتاه باشد با بَدان
کیسه کرفه که بر آن دوخته — نیک جویی را به تو آموخته
کرفه ات ویش و وَه افزون کنی — خوی دیوی را ز سر بیرون کنی
نُه تکه سدره باشد ای مِهی — نُه شَوه قانون در دین بِهی
هم چنین کُشتی پر از معنا بُوَد — داند آنکو عاقل و دانا بُوَد
طول کُشتی هست دنیای سِپَنج — کاقبت دارد گرفتاری و رنج
طول کُشتی هم مدار کار ماست — ای خدا کردار شاید یار ماست
اینکه کُشتی در میان خالی بُوَد — دل به دنیا بستن حمّالی بُوَد
کُشتی از پشم است پشم گوسفند — تا سلیم و پاک باشی حق پسند
خیرخواه و مهربان باشی مفید — کِشته ای باشی پُر از دخل و امید
کُشتی هفتاد و دو نخ دارد بِدان — از یزشن و هم نیایش باشد آن
تا که هم بهره از آن گردی دُرُست — با خود دار کُشتی نداری رنج توست
گردش کُشتی سه باشد بر کمر — فکر نیک گفتار نیکت راهبر
کردن نیکت دلالت می کند — دورت از وَهم و ضَلالت می کند
دو گره در پیش و دو در پشت سر — چهار آخشیج است به گیتی با ثمر
آتش و آب است و خاک و باد هم — پاک باید داشت هم آباد هم
ذیحیات هستند ز آنها بهره مند — پاکی اش خالی بُوَد از هر گزند
راه دیگر از گره ها آن بُوَد — ذات یکتا بی کم است تابان بُوَد
شَت زَراتُشت اشو پیغمبر است — بر تمام اهل ایمان رهبر است
همچنان محکم بُویم در دین او — راست داریم گفته و آیین او
هر سر کُشتی سه بخش است رویهم — می شود شش تا بدون بیش و کم
از گهنبار است شش چهره بنام — تا کنی خیر و مبرّاتی مدام
دستگیر مستمندان گر کنی — هم خودت خوشحال و هم داور کنی
لفظ خیری اَر نهادی در جهان — آشکارا داخل خیری بِدان

بـــاز هـــر بخشـــی دوازده نـــخ بُـــوَد
تـاب خـورده تـا کـه بـا هـم شَـخ بُـوَد

از دوازده مـــاه ســـال اســـت برقـــرار
شـرح سـدره کُشـتی اینسـت ای بَـرار

اینکـــه خـــوانی شـــعرهای نغـــز مـــن
گـر تـو دانـی بهتـر ای پُـر مغـز مـن

خواهشـــم آنســـت بگـــویی آشـــکار
تـــا بمانـــد نـــام نیکـــت برقـــرار

ای **خـــداداد** اعتقـادت صـاف کـن
هـر چـه دانـی بـیش از ایـن اوصـاف کـن

مزدیَســـنی کـــیش بـــاش و وَه مَـــنِش
وَه گُوشـــنَت کـــار بـــاد و وَه کُـــنِش

« سراینده : روانشاد استاد خداداد خسرویانی »

